

Sygn. akt **V Ca 1252/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Podedworny
Sędziowie:	SSO Jan Bołonkowski (spr.) SSR del. Magdalena Hemerling
Protokolant:	sekr. sądowy Przemysław Sulich

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. , M. Z. , K. J. i A. P.

przeciwko Syndykowi masy upadłości Banku (...) w N. z siedzibą w N.

o ustalenie stosunku prawnego

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt I C 1018/17

1. oddała apelację;

2. zasądza od A. K. , M. Z. , K. J. i A. P. na rzecz Syndyka masy upadłości Banku (...) w N. z siedzibą w N. kwoty po 35 zł (trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1252/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 sierpnia 2017 r. A. K., M. Z., K. J. i A. P. żądały ustalenia, że pomiędzy nimi jako osobami fizycznymi a Bankiem (...) w N. w dniu 21 października 2016 r. obowiązywała umowa o prowadzenie rachunku bankowego o numerze (...).

W uzasadnieniu pozwu powódki wskazały, że Bank (...) w N. prowadził w/w rachunek na rzecz (...) Gimnazjum im. (...). (...) w N. – podmiotu nie posiadającego osobowości prawnej ani zdolności prawnej.

Z dniem 19 grudnia 2016 r. została ogłoszona upadłość Banku (...) w N.. Środki zgromadzone na rachunku w kwocie około 15.000 zł nie zostały odzyskane, a Bankowy Fundusz Gwarancyjny odmówił wypłaty gwarancji, kwestionując status dysponenta. Interes prawny w wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie polega na tym, że wyrok ustalający, iż w/w rachunek bankowy był prowadzony przez Bank (...) w N. na rzecz powódek jako osób fizycznych umożliwi im objęcie zgromadzonych na nim środków obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów i pozwoli na uzyskanie świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

W odpowiedzi na pozew syndyk masy upadłości Banku (...) w N. w upadłości wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko syndyk podniósł brak interesu prawnego po stronie powodowej do wytoczenia niniejszego powództwa.

W ocenie syndyka powódkom przysługuje możliwość podniesienia istnienia umowy rachunku bankowego i zgromadzonych na nim środków według stanu na dzień 21 października 2016 r. w drodze zgłoszenia tej wierzytelności na listę wierzytelności w toku postępowania upadłościowego. Zgłoszenie to jest zrównane w skutkach z pozwem o zapłatę.

Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem z dnia 13 marca 2018 r. oddalił powództwo oraz zasądził od powódek solidarnie na rzecz pozwanego syndyka masy upadłości Banku (...) w N. w upadłości kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, że w dniu 22 stycznia 2003 r. Bank (...) w N. zawarł z Radą Rodziców przy Publicznym Gimnazjum w N. (później przy Gimnazjum im. (...) w N.), reprezentowaną przez przewodniczącą (...) i członka (...), pisemną umowę o otwarcie i prowadzenie rachunku bankowego bieżącego o numerze (...). Na rachunek ten rodzice uczniów oraz pracownicy tego Gimnazjum wpłacali np. składki na Radę Rodziców oraz środki na ubezpieczenie uczniów. Na początku każdego roku szkolnego rodzice uczniów tego gimnazjum wybierali członków Rady Rodziców, którzy spośród swojego grona typowali najbardziej zaufane osoby, a te w imieniu Rady Rodziców składały wzory podpisów w Banku i co do zasady na czas trwania roku szkolnego nabywały wyłączne uprawnienia do dokonywania operacji na w/w rachunku. Począwszy od 14 października 2015 r. członkami Rady Rodziców uprawnionymi do dysponowania środkami na tym rachunku były A. K., M. Z., K. J. i A. P., które w tym dniu złożyły wniosek o zmianę danych wraz z kartą wzorów swoich podpisów.

W dniu 19 października 2016 r. przewodnicząca (...) i zastępca przewodniczącej M. Z. dokonały wpłaty gotówkowej na rachunek prowadzony przez Bank (...) w N. dla Rady Rodziców w kwocie 14.034 zł i złożyły 3 dyspozycje przelewów środków wpłaconych na ten rachunek przez rodziców uczniów i pracowników Gimnazjum na poczet składek ubezpieczeniowych NNW na rzecz ubezpieczyciela (...) S.A. za rok szkolny 2016/2017.

Z dniem 21 października 2016 r. Komisja Nadzoru Finansowego zawiesiła działalność Banku (...) w N. i wystąpiła o ogłoszenie jego upadłości.

Pismem z dnia 4 listopada 2016 r. Rada Rodziców przy Gimnazjum im. (...) (...) w N. zwróciła się do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w W. z wnioskiem o wypłatę środków gwarantowanych. W odpowiedzi Bankowy Fundusz Gwarancyjny pismem z dnia 22 listopada 2016 r. wyjaśnił, iż Rada została wskazana przez Zarząd Komisaryczny Banku jako podmiot nieposiadający statusu deponenta, gdyż nie posiada osobowości prawnej ani zdolności prawnej – w związku z czym nie przysługują jej środki gwarantowane.

Pismem z dnia 18 listopada 2016 r. Rada Rodziców przy Gimnazjum im. (...) w N. złożyła reklamację i zwróciła się do Zarządu Komisarycznego Banku (...) w N. z wnioskiem o udzielenie informacji, gdzie znajdują się wpłacone środki, czy przelewy zostaną zrealizowane lub zaksięgowane na rachunku Rady Rodziców, w jaki sposób można odzyskać kwotę przelewów, opłat bankowych

i odszkodowanie za przekroczenie terminu realizacji dyspozycji. W odpowiedzi pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. Zarząd Komisaryczny poinformował, iż wskazane przelewy nie zostały zrealizowane z powodu utraty płynności finansowej Banku i zostały ponownie zaksięgowane na rachunku Rady Rodziców oraz pouczył, że wszelkie roszczenia wobec Banku mogą być dochodzone w postępowaniu sądowym, a w razie ogłoszenia upadłości Banku (...) w N. należy je zgłosić sędziemu komisarzowi w terminie oznaczonym w postanowieniu o ogłoszeniu upadłości Banku.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. orzekł o upadłości Banku (...) w N. i ustanowił syndyka masy upadłości.

Oceniając ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu powódki nie posiadały interesu prawnego uzasadniającego wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie, gdyż skoro roszczą sobie prawo do konkretnego rachunku bankowego prowadzonego przez upadły Bank (...) w N., to przysługuje im dalej idące żądanie o zwrot kwoty zgromadzonej na tym rachunku. W szczególności ze względu na wszczęcie postępowania upadłościowego wobec Banku (...) w N. powódkom przysługuje uprawnienie do zgłoszenia wierzytelności na listę wierzytelności i przedstawienia w toku tamtego postępowania dowodów i argumentacji podnoszonej w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że uwzględnienie powództwa byłoby nieusprawiedliwione również wobec wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego. W szczególności Sąd miał na uwadze, że okolicznościami niespornymi w tej sprawie było, iż umowa rachunku bankowego prowadzona dla podmiotu

nie posiadającego osobowości prawnej ani zdolności prawnej, jakim jest Rada Rodziców, była nieważna i że wpłaty na ten rachunek dokonywane były głównie przez rodziców uczniów i pracowników tego Gimnazjum, zaś osobami upoważnionymi do dysponowania środkami zgromadzonymi na tym rachunku byli członkowie Prezydium kolejnych Rad Rodziców wybierani na początku każdego roku szkolnego spośród rodziców uczniów Gimnazjum.

Na zakończenie każdego roku szkolnego członkowie Rady Rodziców upoważnieni do dokonywania wypłat z tego konta sporządzali protokół ustalając stan konta, który jednocześnie stanowił bilans otwarcia w kolejnym roku szkolnym dla wybranych członków Rady Rodziców.

Sąd Rejonowy miał przy tym na uwadze, że zgodnie z art. 51 i art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.) umowa rachunku bankowego zawierana jest na piśmie, zaś rachunek bankowy, z wyjątkiem rachunku rodzinnego, może być prowadzony dla kilku osób fizycznych (rachunek wspólny).

Wprawdzie istnieje możliwość zawarcia w sposób dorozumiany umowy o otwarcie i prowadzenie rachunku wspólnego, jednakże z zeznań powódek wynika, iż do zawarcia takiej umowy nie doszło. Powódki zeznały, że składając do Banku (...) w N.

w dniu 14 października 2015 r. wniosek o zmianę danych i wzory swoich podpisów nie działały z zamiarem zawarcia umowy rachunku bankowego na swoją rzecz, lecz działały w imieniu

i na rzecz Rady Rodziców, którą reprezentowały jako członkinie Prezydium wybrane na kadencję w roku szkolnym 2016/2017. Ponadto powódki wyjaśniły, że nie czuły się właścicielkami przedmiotowego rachunku bankowego ani środków zgromadzonych na tym rachunku, a jedynie za zgodą pozostałych rodziców uprawnione były okresowo do dokonywania operacji finansowych dotyczących środków wpłaconych na ten rachunek głównie przez rodziców uczniów Gimnazjum.

W tym stanie – zdaniem Sądu Rejonowego – brak jest podstaw, które by uzasadniały tezę, jakoby pomiędzy powódkami a Bankiem (...) w N. w dniu

21 października 2016 r. obowiązywała umowa o prowadzenie wspólnego rachunku bankowego zawarta w sposób dorozumiany. W szczególności nie sposób ustalić, kiedy miało dojść do jej zawarcia i z jakich względów powódki, które w dniu 19 października 2016 r. dokonując ostatniej operacji na tym rachunku działały w imieniu i na rzecz Rady Rodziców i nie czuły się właścicielkami środków zgromadzonych na rachunku ani właścicielkami rachunku, w dniu 21 października 2016 r. miałyby stać się stronami umowy o prowadzenie tego rachunku.

W ocenie Sądu Rejonowego, jakkolwiek umowa o otwarcie i prowadzenie rachunku bankowego od chwili jej zawarcia była nieważna w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., jednakże okoliczność ta nie przesądza o utracie środków zgromadzonych na tym rachunku. Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby nie było to możliwe – do zwrotu jej wartości. Z kolei zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Przenosząc te założenia na grunt stanu faktycznego ustalonego w sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, że skoro środki rodziców uczniów i pracowników Gimnazjum zostały wpłacone na rachunek bankowy otwarty i prowadzony na podstawie nieważnej czynności prawnej, stanowią one świadczenie nienależne zgodnie z art. 410 § 2 k.c. i powódki jako reprezentantki Rady Rodziców mają możliwość domagania się ich zwrotu, gdyż niewątpliwie Bank osiągnął korzyść bez podstawy prawnej. Tego rodzaju nienależne świadczenie jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasadą ponoszenia kosztów celowych, mając na uwadze, że powódki uległy w tym procesie, a pozwany żądał zasądzenia kosztów.

Powódki zaskarżyły wyrok Sadu Rejonowego apelacją, w której zarzuciły naruszenie:

- 1) art. 189 k.p.c. przez błędne uznanie, że powódki nie mają interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, podczas gdy ich interes prawny ma znaczenie nie wobec pozwanego, lecz względem Bankowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 2) art. 60 k.c. poprzez błędne uznanie, że wola powódek posiadania konta bankowego pozostającego w ich wyłącznej dyspozycji nie była ujawniona w sposób dostateczny;
- 3) art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, że błędne oznaczenie posiadacza rachunku w dokumentach bankowych przeważa nad zgodnym zamiarem stron prowadzenia konta wspólnego powódek na cele związane z działalnością Rady Rodziców;
- 4) art. 58 § 1 k.c. poprzez uznanie nieważności umowy zawartej w sposób dorozumiany pomiędzy powódkami i Bankiem;
- 5) art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie względem zarzutów i twierdzeń podnoszonych na niekorzyść powódek przez stronę pozwaną;
- 6) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanie tej oceny w sposób dowolny i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd Rejonowy do uznania, że to nazewnictwo i niefachowe posługiwanie się terminologią prawną przez powódki, jak też sposób wypełniania druków podsuniętych przez Bank przesądzają o woli zawarcia przez nie rachunku bankowego nie dla siebie, a dla Rady Rodziców.

Apelujące wniosły o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódek na rzecz syndyka masy upadłości Banku (...) w N. kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Okolicznością o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wyznaczającą zakres kognicji Sądu, jest istnienie interesu prawnego w żądaniu ustalenia, że powódki łączyła z Bankiem (...) w N. umowa rachunku bankowego.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i akceptuje ocenę prawną tego Sądu w zakresie, w jakim dotyczy ona stwierdzenia braku interesu prawnego powódek do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Stwierdzenie braku interesu prawnego, o którym mowa w art. 189 k.p.c., było wystarczające do oddalenia powództwa. Pozostałe rozważania i oceny prawne Sądu Rejonowego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem badanie istnienia umowy rachunku bankowego pomiędzy powódkami i Bankiem (...) w N. byłoby uzasadnione tylko w przypadku, gdyby Sąd rozstrzygnął pozytywnie kwestię interesu prawnego.

Tym samym bezprzedmiotowe są podniesione w apelacji zarzuty odnoszące się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 58 § 1 k.c. oraz art. 5 k.c. Dotyczą one bowiem tych ustaleń faktycznych i wywiedzionych z nich wniosków Sądu Rejonowego, które okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzut naruszenia art. 189 k.p.c., czyli dotyczący kwestii o pierwszorzędym znaczeniu dla rozstrzygnięcia, jest niezasadny.

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. jest kategorią obiektywną - jest to rzeczywiście istniejąca, a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania ochrony, a zatem wyroku odpowiedniej treści, występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Powód musi udowodnić w procesie o ustalenie, że ma interes prawny w wytoczeniu powództwa przeciwko konkretnemu pozwanemu, który przynajmniej potencjalnie stwarza zagrożenie dla jego prawnie chronionych interesów, a sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego praw przez definitywne zakończenie istniejącego między tymi stronami sporu lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu w przyszłości takiego sporu, tj. obiektywnie odpadnie podstawa jego powstania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2009 r., II CSK 33/09).

Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. ma miejsce wówczas, gdy stan niepewności prawnej może być usunięty w drodze dalej idącego powództwa o świadczenie (ewentualnie innego powództwa), bądź w drodze podjęcia obrony w toku odrębnej sprawy

o świadczenie już wytoczonej przez pozwanego. Ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa następuje wtedy przesłankowo. W efekcie nie można uznawać

za konieczne wytoczenie powództwa w sytuacji, gdy sprawa o ustalenie ma charakter przesłankowy wobec innych dalej idących roszczeń. Innymi słowy, spór o ustalenie nie może mieć charakteru przesłankowego lub przyczynkarskiego w stosunku do innego sporu szerzej zakreślonego w wymiarze faktycznym i prawnym (por. wyrok SN z dnia 15 marca 2002 r.,

II CKN 919/99 oraz wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 125/03).

Ponadto powództwo o ustalenie nie służy zdobyciu dowodu w ewentualnym przyszłym postępowaniu sądowym o świadczenie, ani też sprawdzeniu, czy istnieją przesłanki

do wystąpienia z innym żądaniem wobec pozwanego lub osób trzecich. Postępowanie sądowe o ustalenie nie może być środkiem do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w innych postępowaniach (wyrok SN z dnia 23 lutego 1999 r., I PKN 597/98).

Powódki wniosły o ustalenie stosunku prawnego, który – jako przesłanka nabycia prawa do określonego świadczenia lub jego wysokości – będzie musiał być ustalony w sprawie o to świadczenie. W realiach niniejszej sprawy możliwość zgłoszenia przez powódki swojej wierzytelności na listę wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, w którym będzie zachodziła potrzeba przesłankowego rozstrzygnięcia kwestii, czy powódki są stroną umowy rachunku bankowego, niweczy interes prawny w wytoczeniu sprawy o ustalenie. Stanowisko zajęte w tej kwestii przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w całości zasługuje zatem na aprobatę, czyniąc wywiedzioną apelację niezasadną.

Zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym jest formą sądowego dochodzenia roszczeń. Postępowanie upadłościowe jest bowiem postępowaniem sądowym, a zgłoszenie wierzytelności przez wierzyciela jest, co do zasady, przesłanką do uzyskania przez uprawnionego ochrony prawnej w tym postępowaniu. Zgłoszenie wierzytelności pełni zatem w postępowaniu upadłościowym funkcję powództwa (A. Jakubecki, Zgłoszenie i ustalenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym [w:] System Prawa Handlowego, red. S. Włodyka, A. Szumański, t. 6, Prawo restrukturyzacyjne i upadłościowe, red. A. Hrycaj, A. Jakubecki, A. Witosz, Warszawa 2016, s. 980).

W rozpoznawanej sprawie deklarowanym przez stronę powodową rzeczywistym uzasadnieniem dla wystąpienia z powództwem o ustalenie była potrzeba uzyskania prejudykatu w przyszłym postępowaniu o wypłatę świadczenia pieniężnego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Rozstrzygnięcie oparte na art. 189 k.p.c. miałyby zatem służyć potwierdzeniu stanowiska powódek co do tego, że łączyła je z Bankiem (...) w N. umowa rachunku bankowego. Nie doprowadziłoby ono jednak do jednoznacznego określenia sytuacji prawnej powódek – nawet wyrok uwzględniający powództwo w niniejszej sprawie nie stanowiłby podstawy do zaspokojenia powódek i definitywnego uzyskania przez nie świadczenia pieniężnego z Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W tym kontekście należy przywołać art. 51 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz.1937, z późn. zm.), z którego wynika, że roszczenia deponentów z tytułu gwarancji nieujawnione w ramach listy deponentów przekazanej Funduszowi na podstawie art. 43, z wyłączeniem przypadków określonych w art. 36 ust. 1, Fundusz zaspokaja po otrzymaniu danych uzupełniających listę deponentów, sporządzonych przez podmiot uprawniony do reprezentacji, w szczególności po ustaleniu listy wierzytelności sporządzonej w postępowaniu upadłościowym podmiotu objętego systemem gwarantowania lub po stwierdzeniu prawomocnym orzeczeniem sądu wierzytelności wobec podmiotu objętego systemem gwarantowania, w stosunku do którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji. A zatem w okolicznościach określonych w tym przepisie warunkiem otrzymania świadczenia z Bankowego Funduszu Gwarancyjnego jest uzyskanie w odpowiednim trybie stwierdzenia konkretnej wierzytelności wobec upadłego banku, a nie tylko ustalenie istnienia zobowiązaniowego stosunku prawnego, z którego wierzytelność mogłaby wynikać.

Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że tryb dochodzenia wierzytelności osobistej powstałej przed ogłoszeniem upadłości polega na zgłoszeniu sędziemu-komisarzowi wierzytelności na podstawie art. 236 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem upadłościowym”, i zasadniczo jest jedynym sposobem dochodzenia jej podczas postępowania upadłościowego.

Natomiast wierzytelności powstałe po ogłoszeniu upadłości, określane jako wierzytelności w stosunku do masy upadłości, nie są dochodzone w drodze zgłoszenia wierzytelności. Wynika to z art. 236 ust. 1 Prawa upadłościowego, który stanowi, że z trybu zgłoszenia wierzytelności może skorzystać wierzyciel upadłego. Przepis ten nie wspomina o wierzycielu masy upadłości. Właściwym trybem dochodzenia wierzytelności powstałych

po ogłoszeniu upadłości jest proces przeciwko syndykowi masy upadłości (zob. Paweł Janda, Prawo upadłościowe. Komentarz - do art. 236, LEX nr 10703; Piotr Zimmerman, Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz - do art. 236 Prawa upadłościowego, LEGALIS).

Podsumowując - podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. okazał się niezasadny.

Jak już o tym była mowa, pozostałe zarzuty apelacji są bezprzedmiotowe, dlatego ich badanie jest niecelowe.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. Na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. powódki – jako stronę przegrywającą – obciążono obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów postępowania apelacyjnego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w wysokości ustalonej zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800, z późn. zm.).